adaptacja, na motywach po[illegible] „La
i reżyseria — BOGUSŁAWA CZ
scenografia — ŁUCJA I BRUNO S
muzyka — ZBIGNIEW R
w przedstawieniu wykorzystano utwór „
K.M. Webera
sufler — Anna Lipni
asystent reżysera — Cezar
inspicjent — Maria Filip
premiera 7 listopad 19
Teatr im. Stefana Jaracza w
Dyrektor — Zbigniew Ma
Sezon 1992/93

redakcja programu — Elżbieta Len

Spektakl zreal

Alexandre Dumas-syn

„Historia Damy Kameliowej"

adaptacja, na motywach powieści „La dame aux camélias"
i reżyseria — **BOGUSŁAWA CZOSNOWSKA**
scenografia — ŁUCJA I BRUNO SOBCZAKOWIE
muzyka — ZBIGNIEW RYMARZ
w przedstawieniu wykorzystano utwór „Zaproszenie do tańca"
K.M. Webera

sufler — Anna Lipnicka
asystent reżysera — Cezary Ilczyna
inspicjent — Maria Filipkowska

premiera 7 listopad 1992 roku
Teatr im. Stefana Jaracza w Olsztynie
Dyrektor — Zbigniew Marek Hass
Sezon 1992/93

Małgorzata Gautier	JOANNA FERTACZ
(gościnnie)	JOLANTA ZAWORSKA
Pan Duval, ojciec	WŁADYSŁAW JEŻEWSKI
Armand Duval, syn	JANUSZ KULIK
Józef, służący Armanda	FERDYNAND ZAŁUSKI
Nanine, opiekunka Małgorzaty	LUBOMIRA TARAPACKA
Hrabia Andre	CEZARY ILCZYNA
Gaston, przyjaciel Armanda	JANUSZ LEWIŃSKI
Książę Bonnaud	JERZY LIPNICKI
Doktor	STANISŁAW KRAUZE
Corinne	ALICJA SZYMANKIEWICZ
Jojo	JANINA SZCZERBOWSKA

redakcja programu — Elżbieta Lenkiewicz, projekt graficzny — Bogusław Cichocki, druk – Pracownia Poligraficzna MG

Spektakl zrealizowano dzięki pomocy finansowej Samorządu Miasta Olsztyna

Osławiona legendą powieści, filmu i opery bohaterka romansu Alexandra Dumas miała swój pierwowzór w rzeczywistości. Nazywała się Alfonsyna Plessis, a do historii przeszła jako Maria Duplessis — jedna z najsłynniejszych kurtyzan Paryża połowy ubiegłego stulecia. „Wysoką, bardzo szczupłą, czarnowłosą, o cerze białej i różowej" dwudziestoletni Alexandre, syn głośnego autora „Hrabiego Monte Christo" poznał w 1844 r. w teatrze „Variétés". Maria, adorowana przez wysokiej klasy kochanków z wyższych sfer zwróciła uwagę ubogiego Alexandre, który zachwycił ją szczerością swoich uczuć. Będąc utrzymanką starego hrabiego Stachelberga zamieszkiwała wykwintny apartament przy bulwarze Madeleine podejmując w nim liczne rzesze wielbicieli. Żyła w przepychu, wśród wytwornych mebli, bibelotów, kosztowności i ukochanych białych kamelii. Zadurzony w niej młody Dumas zdawał sobie sprawę, że Maria nigdy nie porzuci wygodnego życia dla romantycznych porywów serca, choć przez pewien czas trwania ich związku zrezygnowała z wizyt bogatych opiekunów. Dumas przeżywał poważny dylemat miłości i honoru. 30 sierpnia 1845 r. zerwał „romans" pisząc do kochanki: „Droga Mario, nie jestem dość bogaty, żeby kochać cię tak, jak chciałbym, ani dość ubogi, żeby być kochanym tak, jak ty byś chciała (...)". Wybrał się z ojcem w podróż do Hiszpanii i Algieru. Pisał do niej z Madrytu, ale list pozostał bez odpowiedzi. W tym czasie Maria zawarła związek małżeński z hrabią Edwardem Perregaux. To raczej formalne małżeństwo dało jej tytuł hrabiny. Chora od dawna na gruźlicę Maria coraz bardziej zapadała na zdrowiu. O pogarszającym się gwałtownie samopoczuciu dawnej kochanki Alexandre pisząc list nie wiedział. Maria zmarła 3 lutego 1847 r. w pełni karnawału. Młody Dumas dowiedział się o jej śmierci w Madrycie. Po powrocie do Paryża wziął udział w licytacji majątku Marii kupując na pamiątkę złoty łańcuszek.

Osobiste przeżycia przelał na papier uwieczniając dzieje swego romansu pod postaciami Małgorzaty Gautier i Armanda Duval.